

תת"ע 996/11/19 - עדי קטרין דה גרוט נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תתע"א 996-11-19 מדינת ישראל נ' דה גרוט
תיק חיצוני: 60250667288

כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי	בפני
עדי קטרין דה גרוט	נאשמת
מדינת ישראל	נגד
	משיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקשת ביום 22.11.2019.

נגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה עבירה של נהיגה בשכרות בכמות של 743 מיקרוגרם בניגוד לסעיפים 62(3), 64ב(א)(3א) ו-39א לפקודת התעבורה, תשכ"א-1961 ביום 22.10.2019.

ביום הדיון לא התייצבה המבקשת בבית המשפט, ומשכך נשפטה בהעדרה ונגזרו עליה פסילת המינימום בת 24 חודשים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקשת

המבקש טענה כי לא קיבלה לידיה הזמנה לדיון ומשכך לא התייצבה לדיון שנקבע בעניינה. לטענתה, כתב האישום לא נמסר ולא הובא לידיעתה מעולם ואודות פסק הדין שניתן נגדה נודע לה באקראי עת שהגיעה לשחרר את רכבה שנתפס.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי המדובר בדו"ח מסוג הזמנה לדיון ומשכך קיבלה המבקשת את ההזמנה לדיון וכתב האישום, יחד עם מועד המשפט, לידיה. לטענתה, בנסיבות אלה אין בידי המבקשת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה ו/או בא כוחה.

דיון והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 חסין נ' מדינת

ישראל, (7.4.2008):

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשמת

המבקשת טענה כי מעולם לא קיבלה לידיה את כתב האישום ואת ההזמנה לדיון.

כתב אישום והזמנה לדיון הכולל תאריך הדיון, שעת הדיון וכתובת בית המשפט לתעבורה בירושלים נמסרה למבקשת ביום ביצוע העבירה וטענתה הכללית של המבקשת לפיה לא קיבלה לידיה את ההזמנה לדיון אינה מתיישבת עם ההזמנה לדיון וכתב אישום אותה צירפה המשיבה לתגובתה.

המבקשת לא פירטה בבקשתה כל סיבה המצדיקה היעדרותה מהדיון.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדיון נמסרה למבקשת כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותה בדיון.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי המבקשת לא העלתה כל טענה באשר לחשש לעיוות דין שעלול להיגרם לה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין למבקשת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ב' טבת תש"פ, 30 דצמבר 2019, בהעדר
הצדדים.